

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 6. januarja 1934

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 33

CHRISTVM COMITAMVR CHRISTVM SEQVIMVR
CHRISTVM HABEMVS ITINERIS DVCEM

Kristusa spremljamo, Kristusa sledimo, Kristus je našega življenja zvezda vodnica.

Evangelij praznika svetih Treh Kraljev

Mt 2, 1—12.

Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji, ob času kralja Heroda, glej pridejo Modri 1) z Vzhoda v Jeruzalem in rekó:

“Kje je judovski kralj, ki je rojen? Videli smo namreč njegovo zvezdo 2) na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit.”

Ko kralj Herod to sliši, se prestraši in ves Jeruzalem z njim. 3)

In zbere vse velike duhovnike in pismo-uke ljudstva in jih izprašuje, kje bi bil Kristus rojen.

Odgovore mu: “V Betlehemu v Judeji; tako je namreč pisano po preroku:

In ti, Betlehem, zemlja Judova,
nikakor nisi najmanjši med knežjimi
mesti Judovimi;
zakaj iz tebe bo izšel vojvoda,
ki bo vladal moje ljudstvo Izraela. 4)

Tedaj je Herod Modre skrivaj poklical in jih izprašal o času, v katerem se je prikazala zvezda; in poslal jih je v Betlehem ter rekel:

“Pojdite in natančno poizvedite po detetu; in ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pridem tudi jaz poklonit.”

Ko so ti slišali kralja, so odšli.

In glej zvezda, ki so jo bili videli na Vzhodu, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Ko so pa zagledali zvezdo so se silno razveselili. Stopili so v hišo 5) in ugedali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj ter ga molili; in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.

In ko so bili v spanju opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.

1). Modri ali “magi” so se prvotno imenovali perzijski duhovniki, ki so se veliko bavili tudi s svetno znanostjo, zlasti z zvezdoznanstvom. Kasneje so imenovali “mage—modre” sploh vse učene ljudi. — Sveto pismo nič ne pove, kje da je bila domovina Modrih, ki so se prišli poklonit Mesiju. Najverjetneje je, da so prišli iz Mezopotamije. Tudi o številu Modrih ne vemo iz svetega pisma ničesar. Šele od tretjega stoletja naprej omenja ustno izročilo, da so bili trije. — Malo za šalo, malo zares je zato neki bogoslovski kandidat odgovoril na vprašanje kaj da ve o svetih Treh Kraljih, da ne ve veliko drugega, kakor, da najbrže niso bili kralji in da jih je bilo več in ne samo trije.

2). Pod “zvezdo Modrih” najlažje mislimo na kak nadnaraven svetlobni pojav; mnogi razlagatelji pa tudi mislijo na resnično, naravno zvezdo, komet ali meteor. — Ker so bile judovske svete knjige razširjene tudi po deželah izven Palestine, je bilo Modrim lahko znano, da Judje pričakujejo Zveličarja sveta in da ga njihove svete knjige rade primerjajo zvezdi vodnici in tuči v razsvetljenje nevernikov. — Tudi ni mogoče vedeti, kdaj da se je zvezda Modrim prikazala. Mnogi mislijo, da že ob spočetju. Čudovita prikazen na nebu in milost božja jih je vsekakor napotila, da so šli iskat napovedanega in pričakovanega Odrašenika-Kralja in so ga tudi pozdravili kot prvi zastopniki poganskega sveta.

3). Herod se je zbal za svoj kraljevski prestol, jeruzalemsko prebivalstvo pa je imelo strah pred nasilnimi in splošno škodljivimi prevrati in pred znano Herodovo krutostjo, ki so vedeli, da bo brezdvomno zdvijala, če bi bil Herodov prestol v nevarnosti.

4). Mih 5, 2.

5). Iz Marijinega darovanja v templju sklepamo, da so Modri prišli v Betlehem šele nekaj mesecev po Jezusovem rojstvu. Takrat je sveta družina že stanovala v hiši in ne več v hlevu.

6). Zlata kot Kralju, kadila kot Bogu, mire kot človeku.

Evangelij prve nedelje po Razglašenju

Lk 2, 42—52.

Ko je dopolnil dvanajst let in so po običaju praznika šli v Jeruzalem 1) ter se po končanih prazniških dneh vračali, je ostal deček Jezus v Jeruzalemu in njegovi starši tega niso opazili.

Misleč da je pri družini, so šli dan hoda in ga iskali med sorodniki in znanci. In ko ga niso našli v templju, so se vrnili v Jeruzalem in ga iskali.

Po treh dneh so ga našli v templju, ko je sedel sredi učiteljev, jih poslušal ter popraševal. In vsi, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori.

Ko so ga starši zagledali, so se zavzeli, in njegova mati mu je rekla:

“Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala”.

In rekel jima je:

“Kaj ste me iskala? Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega očeta?”

Toda ona nista razumela besed, ki jih je jima rekel.

In vrnil se je z njima ter prišel v Nazaret in jima je bil pokoren.

In njegova mati je vse to ohranila v svojem srcu.

In Jezus je napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

1). Vsak odrasel moški Izraelce, od dvanajstega leta starosti naprej, je bil po postavi dolžan priti v Jeruzalem ob treh glavnih praznikih, veliki noči, binkošti in šotorskem prazniku.

Romarjev je bilo torej ogromno. Judovski zgodovinar Jožef Flavij jih je računalo nekoliko pozneje na dva milijona. Vse ceste so jih bile polne.

Pot iz Galileje je bila dolga in so morali romarji spotoma vsaj po enkrat prenočiti. Navadno so prenočevali v ozki, tihi dolinici Ain el Haramie.

Tudi mnogo žena se je udeleževalo romanja, čeprav judovska postava žena ni obvezovala, da bi za praznike morale v Jeruzalem.

Hodili so navadno ločeno: moške zase, zase žene in zase otroci.

Spotoma so peli svete pesmi, psalme. Neizrečeno je lep na primer tisti romarski: Kako sem se razveselil, ko so se približali prazniki in so nam rekli: v hišo Gospodovo pojdemo!

Tudi dvanajstletni Jezušček je pel.

Zgodaj zjutraj drugega dne so galilejski romarji zagledali v daljavi Jeruzalem. V jutranjem solncu so zalesketali pozlačeni tempeljski zidovi, čudež sveta, ponos judovskega ljudstva, visoko marmorno zidovje se je zasvetilo v snežnobelem sijaju. Občudovanje ni hotelo miniti. Morda so romarji takrat navdušeno zapeli oni prelepi psalm: K Tebi dvigam svoje oči, ki v nebesih živiš! Glej, kakor hlapec gleda na roke svojega gospodarja, (da mu bo brž ustregel, kar mu bo samo z roko pokazal), in kakor oči dekle počivajo na rokah njene gospodinje, tako na Te gledajo naše oči.

Kaj je začutila takrat duša Jezusova, kaj mu je zatrepetalo v srcu, ko mu je splavalo oko na Jeruzalem, na njegovo vzhodno stran, kjer kipi proti nebu oljska gora in od nje na resni kalvarijski griček!

Razen Jožefa in Marije najbrže nobeden izmed potnikov ni vedel, da gre z njimi od prerokov napovedani Mesija.

Cerkveni koledar

7. januar — prva nedelja po Razglašenju — praznik svete družine: Jezusa, Marije in Jožefa. Slovenske božje službe po navadi dopoldne ob desetih in popoldne ob štirih. Obakrat bomo molili tudi posvetilno molitev sveti družini.

8. januar — ponedeljek — spomin učenega beneškega patriarha Lavrencija.

9. januar — torek — spomin svetih zakoncev Julijana in Bazilije, ki sta bila za cesarja Dioklecijana v Antijohiji do smrti mučena zaradi stano- vitne vere v Kristusa.

10. januar — sredo — spomin prvega puščavnika svetega Pavla, ki je umrl v egiptski Tebaidi star 113 let.

11. januar — četrtek — spomin svetega papeža Higinia, ki je bil za časa cesarja Antonina do smrti mučen zaradi stanovitne vere v Kristusa.

12. januar — petek — spomin svete Tatjane, ki je bila v Rimu do smrti mučena zaradi Kristusa.

13. januar — sobota — spomin svetega škofa Remigija, ki je pridobil za Kristusa frankovskega kralja Klodviga in so znane njegove besede, ko ga je v Remsu krstil, da bo odslej molil kar je doslej sežigal in sežigal kar je doslej molil.

14. januar — druga nedelja po Razglašenju — slovenske božje službe dopoldne in popoldne po navadi.

BRATOVŠČINA

Odbor bratovščine Živega rožnega venca je na svoji seji z dne 31. decembra 1933 poveril tele gospe, gospodične in gospode, da izvedejo volitve v posamezne skupine in sprejmejo nove prijave za našo bratovščino:

Marija Ličen, Josipina Furlan, Leopolda Kodrič, Kati Zavrtanik, Marija Gomboc, Marija Bergoč, Emilija Cigoj, Marija Markovič, Franc Ozmec, Stanko Troha, Josip Stanič, Anton Cunja, Radoslav Rogina, Avguštin Gabrijelčič, Alojzij Sikur.

Prosimo, da bratje in sestre imenovanim kolikor mogoče olajšajo njihovo nalogo.

Kdor bi se želel še prigrasiti naši bratovščini, naj se prigrasi komu izmed zgoraj imenovanih, ali pa ustmeno ali pismeno na naslov:

Bratovščina živega rožnega venca, Avalos 250, Buenos Aires.

Buenos Aires, dne 2. januarja 1934.

Franc Lakner,
tajnik

Andrej Čebokli,
predsednik.

Malo katekizma za naše male

Božični prazniki, novo leto, sveti Trije kralji so posebej prazniki naših malih.

Menda niso nobeni starši pozabili dopovedati svojim otrokom, katerih dokodkov in skrivnosti da nas spominjajo. Saj ni mič lažjega ko to. Treba je samo prebrati in ponoviti otroško-preprosto pripovedovanje božičnih evangelijev, ki so ravno zaradi svoje otroške preprostosti tako zelo lepi, in jim natančno razkazati in razložiti slike, ki jih je prineslo Naše duhovno življenje.

Najboljša organizacija

Izmed vseh društev in organizacij, ki jih danes resnično ni malo, je najstarejša, najnaravnnejša, najlepša, najboljša, in organizacija, ki nudi največ veselja in koristi, tista organizacija, ki je menda danes najbolj zanemarjena, zapostavljena, razbita in dostikrat naravnost onemogočena, to je družina.

Družina je ustanova in organizacija, katere članov med seboj ne vežejo kaki dogovori in pravila, marveč jih veže kri in kri ni voda.

Nekateri stari krivoverci, imenovani Montanisti, so svojčas zametali zakon in družino, češ da je to nekaj grdega in slabega, in da bi morali vsi ljudje živeti zdržno in samsko.

Cerkev ni bila nikoli tega mnenja. Nasprotno: samo sveto pismo uči in ugotavlja, "da človeku ni dobro samemu biti" in da bo človek pustil očeta in mater in šel za ženo in da je taka božja volja. In sveti Pavel je to zadevo tako lepo in kratko rešil, kakor jo zna le on sam, da zastran devic **ni-ma povelja** Gospodovega. Pravi sicer, da je boljše človeku "tako" ostati, če ga Bog hoče v samskem stanu imeti, da pa je žena, tudi vdova, prosta, da se omoži s komur hoče, "da se le v Gospodu".

Sveto pismo je polno hvale poštenega družinskega življenja.

Vzor vsem krščanskim družinam pa je sveta družina Jezus, Marija, Jožef. In prva nedelja po Gospodovem razglasenju je posebej posvečena spominu svete nazareške družine in je hkrati praznik vseh krščanskih družin.

Golo dejstvo je, da naše izseljeniške družine težje posnemajo nazareško sveto družino v njenem mirnem, idiličnem, delavnem, svetem, Bogu in ljudem ljubem družinskem

življenju. Veliko težje, kakor naše slovenske družine v domovini. Čemur so vzrok družabne razmere, ki jih naši ljudje niso sami zakrivali in jih je treba izpremeniti.

Res pa je tudi, da ne smemo iskati samo izgovorov in zagovorov, marveč se moramo za naše žalostne izseljeniške družinske razmere tudi skesano udariti na svoje prsi: grešili smo! Če je včasih nekoliko težko ostati zvest našim preizkušenim domačim krščanskim navadam in božjim in cerkvenim po-

stavam, pa ni nikoli nemogoče, ker nam Bog ničesar nemogočega ukazati ne more in ne sme, čeprav zahteva od nas tu in tam tudi kakih težjih žrtev, da nam bo mogel dati zanje ob svojem času toliko lepše plačilo.

Gospod Jezus Kristus, ki si bil Mariji in Jožefu podložen in si posvetil domače življenje z neizrekljivimi čednostmi, daj nam, da se bomo z njuno pomočjo učili po zgledih Tvoje svete družine ter dospeli v njeno družbo na veke!

Sveta družina

PRAVILA bratovščine živega rožnega venca za slovenske izseljence v Južni Ameriki

§ 1.

Ime in sedež bratovščine:

Bratovščina se imenuje bratovščina živega rožnega venca. Svoj sedež ima na Paternalu, Avalos 250, Buenos Aires, Republica Argentina.

Njeno službeno glasilo je "Naše duhovno življenje".

§ 2.

Namen bratovščine:

Bratovščina ima namen:

1). Z molitvijo svetega rožnega venca častiti Marijo, prositi je pomoči in ji priporočati sebe, svoje družine in vse slovenske izseljence.

2). Skrbeti za krščansko življenje med slovenskimi izseljenci predvsem z dobrim zgledom, širjenjem dobrega čtiva, krščanskih knjig in časopisov, petjem ob priliki

domače božje službe, prirejanjem verskih iger, pa tudi na vse druge primerne načine.

3). Skrbeti da bodo otroci slovenskih staršev tudi po krajih, kjer se v šoli ne uče krščanskega nauka, v verskih resnicah po možnosti poučeni in bodo prejeli svete zakramente.

4). Skrbeti tudi za izobrazbo, zlasti versko, naših izseljencev, pa tudi za pošteno razvedrilo. V ta namen prireja igre verske in moralne vsebine, božjepotna romanja, veselice in izlete.

5). V slučaju potrebe tudi gmotno podpirati rojake, člane, kakor tudi nečlane na način, ki se bo zdel predsedstvu primeren.

6). Bratovščina bo skrbela za obiskovanje naših bolnikov, posebno svojih članov, bodisi na domu, bodisi v bolnišnicah in bo skrbela za njihov dostojen in krščanski pogreb. V ta namen bo osnovala posebno prostovoljno mrliško blagajno.

§ 3.

Člani bratovščine:

Brat ali sestra bratovščine je lahko vsak, možki ali ženska, ki je dopolnil 14 let, se prijavi duhovnemu vodju ali kateremu odborniku in ga odbor ali duhovni vodja ne odkloni.

Za mlajše si more osnovati bratovščina tudi poseben naraščaj.

Č 4.

Pravice bratov in sestra:

- 1). Bratje in sestre imajo pravico voliti in voljeni biti.
- 2). Pravico imajo posluževati se bratom in sestram namenjenih naprav in prireditiv, zlasti knjižnice.
- 3). Na občnem zborovanju imajo pravico zahtevati besedo, da izrazijo svoje mnenje. Besedo jim predsednik mora dati, izvzemši če je večina zborovalcev drugače sklenila.

§ 5.

Dolžnosti članov:

- 1). S svojim vstopom v bratovščino se vsak še posebej obveže vedno in povsod se dostojno obnašati in tako skrbeti za ugled bratovščine in slovenskih izseljencev.
- 2). Razmeram in stanu primerno tudi znanstveno proučavati svojo vero, zlasti potom čitanja katoliških knjig in časopisov, da jo bodo poznali in si jo lažje ohranili.
- 3). Zasebno živeti in javno nastopati po svojem spoznanem verskem prepričanju.
- 4). Posebej se varovati kletvine in pijančevanja.
- 5). Pokoriti se odredbam predsedstva.
- 6). Bistvena dolžnost vseh bratov in sestra je, da razdeljeni v skupine po 15 članov zmolijo vsak dan po en očenaš, 10 zdravarij s pristavkom skrivnosti, ki je vsakemu posebej za vsak mesec določena, in en častbodi. Cela skupina zmoli tako vsak dan vseh petnajst skrivnosti svetega rožnega venca. — Je pa ta dolžnost samo častna in ne veže pod grehom.
- 7). Članarine ne plačajo bratje in sestre nobene. Pisarniške stroške in vse druge izdatke bo krila bratovščina s prostovoljnimi darovi in z dohodki iz svojih ustanov in prireditiv.

§ 6.

Član bratovščine preneha biti:

- 1). Kdor je prostovoljno izstopil in je to javil tajniku ali voditelju skupine.
- 2). Kogar je izključil duhovni vodja ali odbor soglasno.

§ 7.

Vodstvo:

Bratovščina ima po splošnih cerkvenih predpisih svojega duhovnega vodja, ki je vsakokratni slovenski izseljeniški duhovnik v Buenos Airesu, ki si mora od pristojnih cerkvenih oblasti vsakokrat sam preskrbeti

zadevne pravice.

Duhovnemu vodju stoji ob strani ožji in širši odbor.

Ožji odbor tvorijo: predsednik, podpredsednik, tajnik, blagajnik, knjižničar, in za eno leto bivši predsednik kot svetovalec.

Širši odbor tvorijo poleg ožjega še vsi načelniki posameznih skupin, ki si jih izvolijo skupine izmed sebe tekom meseca decembra.

Seje sklicunje predsednik po potrebi. Sklepečne so, če so bili povabljeni nanje vsi upravičenci in se jih je seje vsaj polovica tudi udeležilo. Sklepajo z večino glasov.

Sejo širšega odbora mora predsednik vendar sklicati vsaj enkrat na leto in sicer meseca januarja. Na tej seji se izvoli za novo poslovno leto ožji odbor.

Če med poslovnim letom kakšen odbornik odstopi ali se izseli, si na njegovo mesto izbere odbor za tekoče poslovno leto drugega.

Občni zbor vseh bratov in sestra more sklicati duhovni vodja ali odbor bratovščine kadarkoli. Priporoča se, da se vrši vsaj enkrat na leto. To zborovanje je vrhovna oblast bratovščine in ima vse pravice. Veljavno ne more skleniti samo tega, kar bi bilo nasprotno cerkvenim kanonom, posebej tudi ne razpusta bratovščine. Da to zborovanje veljavno sklepa morajo biti, bodisi z razpisom v "Našem duhovnem življenju", bodisi osebno potom načelnikov, vsaj štirinajst dni preje povabljeni nanj vsi bratje in sestre.

§ 8.

Pregledniki:

Januarska seja širšega odbora izvoli tudi dvoje preglednikov in dvoje preglednic, ki imajo vsak čas pravico pregledati odborovo poslovanje, zlasti še blagajno in blagajniški zapisnik, kakor tudi poslovanje voditeljev in voditeljic posameznih skupin. O uspehu svojih revizij poročajo na občnem zboru in na januarski seji širšega odbora. Kadar bi doznali za kako večjo nepravilnost, so dolžni nemudoma obvestiti o tem duhovnega vodja in predsednika.

Pregledniki se morejo, ne pa morajo, udeležiti katerekoli seje in se oglasiti h besedi, nasvetovati, pohvaliti, grajati, kakor se jim zdi primerno. Nimajo pa glasovalne pravice.

§ 9.

Sprememba pravil:

Ta pravila more spremeniti občni zbor ali tudi januarska seja širšega odbora, toda vsakokrat samo z dvetretjinsko večino.

§ 10.

Razpust:

Bratovščina se razide, če tako odredi cerkvena oblast. Njena lastnina pripade v vsakem slučaju škofijskemu ordinarijatu v Ljubljani, ki razpolaga z njo v korist izseljencev.

P. Bernard Ambrožič, Severna Amerika.

FATHER COUGHLIN

Mislim, da bo zanimalo naše bravece, ako napišem nekaj malega o slavnem katoliškem duhovniku, ki tu pri nas, v Združenih Državah severne Amerike že več let vsako nedeljo mnogim milijonom svojih poslušavcev govori na radio. Gotovo dosedaj še noben katoliški duhovnik ali škof ni bil po vsej Ameriki tako znan kot je ravno ta duhovnik iz Detroita, Father Coughlin (izgovori: Kaglin).

Father Coughlin je bil rojen v kanadski provinci Ontario leta 1891. To je bilo prav tisto leto, ko je izšla velika enciklika papeža Leona XIII, pod imenom "Rerum novarum" in ji pravimo navadno kar "delavska enciklika". To slučajnost omenjamo zato, ker se dolga vrsta Coughlinovih govorov na radio opira ravno na to encikliko.

Deček je prejel dobro vzgojo pod vodstvom starišev. Pobožni starši irske narodnosti, ki so gojili tiho željo, da bi deček kdaj postal duhovnik so vzgojili svojega sinčka z vso skrbjo. Kmalu se je pokazalo, da se z željo in voljo staršev ujema tudi božja volja. Že v prvih šolskih razredih se je zbudila v malem dečku želja, da bi postal duhovnik. Ko je bil enajst let star, je vstopil v kolegij svetega Mihaela v Toronto, ki ga je po prepisanih letih dobro dovršil. Nato je šel v novicijat bazilijancev v istem mestu in potem dalje v filozofijo in bogoslovje. V mašnika je bil posvečen leta 1916.

Prvo duhovniško službo je dobil v Kanadi, kjer je bil nekaj časa za profesorja. Po sedmih letih je pa vstopil v detroitsko škofijo in je deloval na raznih župnijah. Takrat se je razvil njegov talent. Postal je velik govornik in navdušen reformator. Zopet in zopet je bral enciklike papežev Leona XIII. in Pija XI. Prav tako Tomaža Kempčana knjigo "Hojo za Kristusom". Tako se je nevedoma pripravljajl za svoje poznejše govore po radiju.

Leta 1925 je prišla ponovna izprememba. Fater Coughlin je dobil novo mesto, ki mu je dalo priliko, da se je povzpел na tako visoko stopnjo kakor je je danes malokdo deležen, bodisi v Ameriki, bidisi izven nje.

Škof mu je poveril nalogo, naj ustanovi novo župnijo v majhnem mestecu Royal Oak, tik velikega Detroita.

Ni bila lahka naloga. Samo 34 družin se je priglasilo za članstvo pri novi fari. Ostali prebivalci so bili večinoma zagrizeni nasprotniki katoliškega prepričanja, takozvani Ku Kluks Klani. Ni bilo upanja, da bi se tako majhna fara vzdrževala z lastno močjo.

Kljub temu je že naslednje leto začela rasti iz tal skromna cerkev Male Cvetke. Komaj je cerkev stala kake tri tedne, se je pripetil prvi sovražni napad Ku Kluks Klanov. Ponoči so prav blizu nove cerkve zažgali ognjen križ, znak zaničevanja katoličanov in simbol njihove organizacije. Father Coughlin takrat še ni imel svojega župnišča, temveč je stanoval pri enem svojih faranov. Ko je zapazil sovražni nastop nasprotnikov, je hitro tekel k cerkvi. Z veliko skrbjo je gledal, kaj se utegne zgoditi. Toda hitro je videl, da je sovražni ogenj dovolj daleč od cerkve in se ni bati škode. Zrl je v goreči križ in tuhtal. Naenkrat se obrne proti lju-

Ta pravila je dne 24. decembra 1933 soglasno sprejel, odobril in potrdil ustanovni občni zbor bratovščine živega rožnega venca za slovenske izseljence v Južni Ameriki, in so obvezna za vse članice in člane.

Buenos Aires, dne 3. januarja 1934.

Franc Lakner, tajnik.

Andrej Čebokli, predsednik.

dem, ki so se nabrali okrog njega, in jim preroško napove:

“Nekoč bomo sezidali tu drugo cerkev in dvignili njen križ tako visoko, da ga ne bosta požgala ne človek ne žival!”

In res. Ravno čez tri leta je zraslo prav na tistem mestu veličastno svetišče — toda o tem pozneje.

Father Coughlin je pričel resno misliti, kako bi si preskrbel denarnih sredstev za vzdrževanje svoje siromašne župnije. Treba je bilo najti pomoči od drugod. Njegovi farani so imeli sicer veliko dobre volje in so storili, kar se je dalo storiti, vendar sami ne bi zmogli dolga, ki ga je zahtevala nova cerkev. Toda pogumni župnik je videl sonce, kjer je bilo po mnenju drugih le oblačno nebo.

Prišlo mu je na misel, da bi se potom radia obrnil na javnost za pomoč. Dober prijatelj ga je predstavil ravnatelju neke radio-postaje v Detroitu. Dobil je dovoljenje in pričel. Tako se je Father Coughlin prvič predstavil svoji radijski javnosti dne 17. oktobra 1926.

Ni govoril v radijski postaji, temveč v svoji lastni cerkvi, kjer so pred velikim altarjem pritrdili mikrofona. V svojem prvem govoru je omenjal težave, ki jih ima s cerkvijo, ni pa rekel ničesar o denarju. Odziv na njegov prvi govor je bilo — pet pisem iz vrst poslušavcev. (Danes jih prejema teden za tednom od tri do šest sto tisoč!)

V januarju naslednjega leta je prišel na novo misel. Pričel je z devetdnevnicami na čast svete Terezije po radiju in je tako napravil iz svoje male cerkve v Royal Oaku ameriško narodno svetišče. Tisoči so ga z veseljem poslušali. Premnogim je zbudil v srcu nežno pobožnost do te velike svetnice, premnoge je obvaroval verske in moralne pogube, premnoge je privedel nazaj na pravo pot vere in čednostnega življenja. Kmalu so se njegovi poslušavci začeli organizirati v “Ligo Male Cvetke”, in vsak član je obljubil prispevati en dolar v pomoč novi cerkvi.

Father Coughlin je nazval svojo radijsko uro “Zlato uro”. Ta Zlata ura je postajala od tedna do tedna bolj privlačna, nedeljsko zavetišče tisočev in tisočev.

Ko je bila končana prva sezija, ni bilo odločeno, kako bo nadalje. Toda od vseh strani so se oglasili neštevilni glasovi: Father Coughlin mora priti nazaj na radio! In župnik je prišel nazaj. Pričel je z dolgo vrsto onih znanih govorov, v katerih je brez ozira na levo in desno razkrival zlo vsake vrste, politično in moralno. Napadel je moderni barbarizem, ki ga uganjajo odvajaleci in grabeži, napadal moderne rokovnjače ameriških mest, verske fanatike in podobne grdobije. Poudarjal je, kakšne so razlike med katoličani, protestanti in Judi — mnogi verniki vseh teh treh ver in Cerква so bili namreč že takrat navdušeni poslušavci Fathra Coughlina. Goreče je zagovarjal vse zapostavljane in vse, ki trpe po krivici drugih. Vsi tlačeni in ubogi so našli v njem toplega zagovornika. Tak se je leto za letom vračal nazaj na svoj radio.

Dve leti po prvem nastopu v radiju se je začela dvigati iz tal tista napovedana cerkev, katere “ne človek ne žival ne bosta požgala”.

(Nadaljevanje)

Francelj se zahvaljuje za božična darila. Vsi dobro vedimo, da je hvaležnost prelepa čednost in da je nehvaležnost ena najgrših reči.

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Tako računajoč je prišel v bližino polja in se je ustavil, da bi pogledal, če bi mogel že opaziti kako drevo, katerega veje bi bile obložene z grozdi svetlih zlatnikov, a ni videl še nič. Šel je sto korakov dalje — nič; prišel je na polje... šel prav do one male luknje, v katero je zagrebel svoje zlate — in nič. Postal je zamišljen in pozabivši na pravila Knjige o lepem vedenju, ki jo je spisal Urbanus, je potegnil eno roko iz žepa in se je začel ko za stavo praskati po glavi.

Medtem je zaslišal, kako mu zvoní v ušesu kot porogljiv smeh, in ozrl se je navzgor in opazil na drevesu velikega papagaja, ki si je trebil redka peresa, katera je imel še na sebi.

“Zakaj se smeješ?” ga je vprašal Storžek z začudenim glasom.

“Smejem se, ker me trebljenje ščegeta pod perotmi.”

Dondek ni odgovoril. Šel je k jarku in zaljel spet vode in se vrnil, da zalije znova prst, ki je pokrivala zlate novce.

Tedaj je počil drug meh smeha, bolj izživajoč ko prvi, in se hrohotal čez tiho planjavo polja.

“Konec koncev,” je zavpil Storžek razdraženo, “papagaj neotesani, ali bi človek ne mogel zvedeti, zakaj se spet smeješ?”

“Smejem se nad takimi čuki, ki verujejo v vse gluposti in se pustijo ofernažiti od drugih, ki so bolj brihtni.”

“Misliš mogoče mene?”

“Da, tebe mislim, ubogi Storžek, ki te je sama sladkoba in nič soli, in si predstavljaš, da se more denar sejati in trgati na polju, kakor se sadijo fižol in buče. Tudi jaz sem nekoč verjel to, a danes sem gol. Danes (malo prepozno!) vem in bridko čutim, da je treba, če hoče človek priti pošteno do majhnega kupčka, znati si ga pridobiti ali z delom svojih rok ali z razumom svoje gla-

ve.”

“Ne razumem te,” je rekel dondek, ki se je začel že tresti od strahu in skrbi.

“Počakaj, jasneje se izrazim!” je nadaljeval papagaj. “Vedi tedaj: medtem, ko si bil ti v mestu, sta se vrnila Lisica in Maček na polje, pobrala sta zakopane zlatnike in jo popihala potem ko veter. In zdaj — kdor jih doteče, jih dobi!”

Storžek je obstal z odprtimi usti in ker ni hotel verjeti papagajevim besedam, je začel z rokami in nohti grebsti prst, ki jo je bil zalil. In grebel, grebel, grebel je in izgrebel je tako globoko jamo, da bi stal lahko snopek pokonci v nji — a novcev ni bilo več.

Obupan je stekel v mesto naravnost k sodniji, da bi ovadil sodniku oba tolovaja, ki sta ga oropala.

Sodnik je bil gospod Šimpans Gorilovič, star merkovec, častitljiva prikazen; klonil je pod težo let in imel belo brado in vzbujal posebno pozornost z zlatimi očali brez stekla: prisiljen jih je bil nositi noč in dan radi večne lijevice iz oči, ki ga je trapila že nekaj let sem.

Storžek je ob sodnikovi navzočnosti kratko in gladko ko po nití razkril hudobno prevaro, katere žrtev je postal, navedel ime in priimek tolovajev, podal njihov opis in končno zahteval pravice.

Našim cenjenim čitateljem in čitateljicam, ki naš listič vsi brez izjeme hvalijo, moremo sporočiti veselo vest, da se nam je posrečilo dobiti tudi celo vrsto novih in odličnih sotrudnikov.

Danes Vam predstavljamo znanega slovenskega pisatelja iz Severne Amerike, gospoda P. B. Ambroiča, ki nam je obljubil in že poslal nekaj odličnih sestavkov.

Ena sama nesreča nas mori: Pretesno nam je, prostora nimamo! Dajte nam prostora! Samo dvajset pesov staneta dve strani, stavljeni in natisnjeni. En dobrotnik se je že našel, ki nam je sam od sebe, brez naše prošnje, ponudil dvajset pesov za en nov list. Hvala mu! Ali bo našel kaj posnemovalcev?

Zanimivi sestavek o Fathru Coughlinu bo končan v dveh ali treh številkah, na kar bomo spet nadaljevali z lepimi argentinskimi filmi. Kmalu pa upamo, da bomo mogli redno prinašati oboje, filme in življenjepise in še marsikaj drugega, koristnega in zanimivega.